

Sygn. akt II KK 218/12

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

SSN Jacek Sobczak

Protokolant Ewa Oziębła

w sprawie **K. A.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 26 września 2012 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego

z dnia 11 stycznia 2010r.,

**1/ uchyła zaskarżony wyrok w części dotyczącej
rozstrzygnięcia o karze i w tym zakresie sprawę przekazuje do
ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu,**

**2/ kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

K. A. w dniu 7 grudnia 2007r. (k. 54) postawiono zarzut tego, że:

- w dniu 26 lipca 2002r. dokonał włamania do budynku mieszkalnego poprzez wybicie fragmentu szyby w drzwiach tarasowych, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 15.050 zł., telefon komórkowy Nokia 3310, dwa telefony komórkowe Nokia 6210 o łącznej wartości 17.052 zł. na szkodę K. K.;

tj. popełnienia czynu z art. 279§1 k.k.

Na rozprawie w dniu 11 stycznia 2010r. oskarżony złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze bez przeprowadzania postępowania dowodowego (k.168).

Sąd Rejonowy uwzględnił ten wniosek i w dniu 11 stycznia 2010r. wydał wyrok, którym uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat, oddał oskarżonego pod dozór kuratora sądowego i zobowiązał go do naprawienia pokrzywdzonej wyrządzonej jej szkody.

Wyrok uprawomocnił się nie zaskarżony przez żadną ze stron.

Kasację od tego orzeczenia, na korzyść skazanego, w części dotyczącej orzeczenia o karze, wywiódł Prokurator Generalny. W skardze podniesiono zarzut rażącego i mającego wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów procesowych, a mianowicie art. 387§2 i 3 k.p.k. polegające na uwzględnieniu wadliwie sformułowanego wniosku oskarżonego o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, w wyniku czego doszło do rażącego i mającego istotny wpływ na orzeczenie naruszenia przepisów art. 13 w zw. z art. 18§1 pkt 2 ustawy z dnia 26 października 1982r. o postępowaniu w sprawach nieletnich (tj. Dz. U. z 2010r., Nr 13, poz. 178 ze zm.) poprzez orzeczenie wobec nieletniego w chwili czynu oskarżonego kary bez zastosowania nadzwyczajnego jej złagodzenia.

Podnosząc powyższe Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego jest zasadna w stopniu oczywistym, tak jak wymaga tego art. 535 § 5 k.p.k.

Nie ulega wątpliwości, że oskarżony urodził się w dniu 6 listopada 1985r., a zarzucanego mu czynu dopuścił się 26 lipca 2002r. Tak więc w chwili popełnienia tego czynu nie miał ukończonego 17 roku życia. Przypomnieć należy też, że postępowanie o ten czyn w fazę *ad personam* weszło z dniem 7 grudnia 2007r., a więc już po ukończeniu przez niego 18 roku życia. Zarzucanego czynu zatem skazany dopuścił się jako nieletni, lecz postępowanie przeciwko niemu zgodnie z dyspozycją art. 18 § 1 pkt 2 u.p.n. przeprowadzono na podstawie przepisów k.p.k. Pozwalało to oczywiście oskarżonemu wnosić o wymierzenie mu kary bez przeprowadzania postępowania dowodowego, lecz jednocześnie nakazywało Sądowi, w oparciu o art. 387§2 k.p.k., badać czy okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości. Okolicznością, której Sąd ten nie dostrzegł, a która ma ważne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, jest właśnie to, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu będąc nieletnim. Powyższe zaś powodowało konieczność stosowania w sprawie tej reguły wymiaru kary wynikających z art. 13 u.p.n., a więc nakazujących wymierzenie nieletniemu sprawcy przestępstwa kary określonej w kodeksie karnym z zastosowaniem nadzwyczajnego jej złagodzenia (vide: m. in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2006 r. sygn. akt V KK 158/06 R-OSNKW 2006, CD).

W niniejszej sprawie zatem górna granica kary pozbawienia wolności zgodnie z dyspozycją art. 60 § 6 pkt 3 k.k. nie mogła przekroczyć 11 miesięcy. Tymczasem skazanemu wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności. Co istotne, kara, choć wymierzona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, nie uległa dotąd zatarciu.

W tej sytuacji, zarzut podniesiony w kasacji ocenić należy jako oczywiście zasadny i mający wpływ na treść zapadłego w sprawie wyroku, a skutkiem jego uwzględnienia musiało być uchylene wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania.

Kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążono Skarb Państwa.